

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I

LJUBLJANA, PETEK, 15. JANUARJA, 1937.

ŠTEV. 18.

Kdo še okleva!

V borbo svetovnih nazorov stopa nova razdiralna sila: organizirano brezboštvo. Spretno obvladuje diplomatske konference, prodira na univerze in srednje šole, utrjuje se v mestih in razpošilja svoje agitatorje tja do najbolj zakotnih vasi. Osvaja si mase in sega v skrite kotičke posameznih duš.

Tovariš, ali se zavedaš, kako kruta in resna je ta borba? Si mar slep za vse one nevedne in zapeljane, ki trumoma padajo v roke satanovim hlapcem? Se ti ne zdi, da se majejo tla tudi pod teboj? Boš še ostal ravnodušen in hladen?

Ni ga, ki bi še dvomil in okleva.

Ko nas je škof pri sv. birmi zaznamoval s krizmo na čelu, nas je Kristus sprejel med svoje vojake. In danes se urejamo v močne in strnjene bojne vrste in stopamo v boj proti organiziranemu boljševiškem brezboš-

tvu, ki je največja nevarnost našega časa.

Kakšna bo naša borba?

Ne krvava, ne razdiralna, ne lažniva, ampak plemenita, dobrohotna, a odločna in neustrašena.

Storili bomo vse, kar nam je mogoče v položajih, kjer smo. Pomagali si bomo med seboj, podpirali bomo tovariše, ki omahujejo, približali se bomo z ljubeznijo tistim, ki so nasedli zmotam in jih skušali spet privedi Kristusu. Stremeli bomo za tem, da zavladajo katoliška načela v družabnem življenju, v šoli, v znanosti in umetnosti, v tisku, v filmu in gledališču, v sportu, skratka: povsod. Svoje delo in žrtve bomo zalivali z molitvijo in krepili s pogostnim prejemanjem presv. Evharistije. Če bo Kristus z nami, kdo nas more premagati!

Kristus je Resnica, v njem je zmaga in moč!

KAJ BO S KATOLIŠKO AKCIJO?

Papež Pij XI. Katoliško akcijo na vso moč priporoča; ne ostaja pa samo pri priporočanju, marveč tudi z izredno energijo Katoliško akcijo že od l. 1922. dalje ukazuje.

Tega danes pač nihče več ne taji. Bistvo in pomembnost Katoliške akcije sta se v teku let dovolj pojasnila. Človek bi sodil, da je nastopila doba, ko se bo začela Katoliška akcija živahno razvijati, zlasti še, ker postaja predmet preganjanja in zasramovanja pri vseh tistih, ki jim je katoliško ime zoprno.

Najnevrednejši ugovor

Toda med katoličani navzlic vsemu temu ugovori in pomisleki proti Katoliški akciji ne ponehajo. Najnovejši med njimi je menda ta, da bo Katoliška akcija s smrtjo papeža Pija XI. zamrla in da se zato pač ne splača z njo začeti; raje molče počakajmo...

Od vseh ugovorov proti Katoliški akciji je ta najbolj naiven in katoliškega človeka najmanj vreden. Razlogom in dokazom se ta ugo-

vor umika in si pomaga z napovedovanjem bodočih dogodkov. Usodna njegova posledica pa je ta, da dobro služi tistim, ki iz kakršnegakoli razloga nočejo zastaviti svojih sil pri Katoliški akciji in si zato z njim duše vest ob papeževih pozivih na delo.

Lahko razumemo, da vsi katoličani pomembnosti Katoliške akcije ne morejo doumeti. Stara stvar je namreč, da ostane veliko aktualnih problemov sodobnikom nerazumljivih. Toda tega ne moremo razumeti, kako se more katoličan, ki hoče tak biti, odtegovati jasnemu in glasnemu papeževemu pozivu na delo v Katoliški akciji z izgovorom, da gre pri Katoliški akciji pač za domisljico sedanjega papeža, ki bo po njegovi smrti brez sledu in brez škode izginila. Zato raje počakajmo, čeprav nam je včasih nerodno.

Boriti se proti temu ugovoru in ga pobijati, je popolnoma odveč. Če ga zavrneš v eni obliki, bo vstal pa v drugi. Iz katoliške gorečnosti in poslušnosti do vrhovnega cerkvenega poglavarja brez dvoma ni zrastel.

Ime Katoliška akcija je pač nastalo v Italiji, toda današnja ustanova Katoliške akcije se je otresla, kar je krajevno in narodno prigradnega, danes ni italijanska ne francoska ne slovenska, marveč katoliška, vesoljna.

Katoliška akcija je pač dobila temeljno organizacijo za vlade sedanjega papeža, toda ne po njegovi samovolji, marveč radi časovnih razmer. Borba Cerkve proti sodobnim sovražnikom, zlasti proti komunizmu, ne bo polno uspešna, ako ne bo Katoliške akcije.

Razvoj moderne Katoliške akcije moremo zasledovati nazaj do srede 19. stoletja. Njena podoba se je spreminjala; oblike so postajale vedno jasnejše; papeži od Pija IX. so jo izpopolnjevali postopoma v zvezi s kontinuiteto, kakor so zahtevale časovne razmere. Ko pa je nastopil nov čas s splošnim, kolektivnim, a enotno vodenim napadom na Cerkev, je dal papež Pij XI. Katoliški akciji sedanjo obliko.

Kaj bo po smrti Pija XI. s Katoliško akcijo? Ostala bo in delovala v obliki, ki bo tedanjemu času primerna.

Obča je tožba, da se Evropa razkristjanjuje, da postaja versko brezbrizna, materialistična in brezbožna. Vsakdo ve, da boljševiski komunizem vsepovsod napada krščanstvo, npravnost in kulturo; njegovi napadi so izvedeni s sijajno taktiko, smotrno, po enotnem načrtu, kolektivno in pod enotnim vodstvom.

Proti takim napadom se mora Cerkev boriti. Ali ni samo po sebi umevno, da mora pozvati pod zastavo vse svoje dobro misleče člane, da jih mora razvrstiti v dobro urejene organizacije, da jim mora dati enoten načrt, da jih mora podrediti enotnemu vodstvu. Če papež naloge, ki jih Cerkev in njenemu poglavarju čas nalaga, razume in ustvari armado, s katero bo mogel napade uspešno odbiti in Kristusu odtujeni svet zopet osvojiti, ali bomo katoličani to papežovo delo imenovali njegovo kaprico ter križem rok čakali, da bo z njim prenehalo, če prej ne, vsaj s smrtjo? Pač ne bi razumeli časa, v katerem živimo, ne svojega zvanja ne Cerkve ne Kristusa, ako bi to storili.

Čigavi smo?

Po naših ulicah in cestah stoje oglasne deske in kioski, pokriti z raznimi lepaki. Kakšna pestra slika! Koliko vabil, kolikšna propaganda!

In mladina ni trdna. Vedno in vedno sladko vabi klic, ki ponavlja samo isto frazo: »Mladina, nihče te ne razume in nihče ti ne govori resnice. Pojdi z menoj in srečna boš!«

Namesto k sreči pa nas vodi ali v fašizem, ali pa v komunizem. Tretji nas hujska proti sosedom, četrti nas vabi v masonerijo itd.

A kam nas vodijo? Čemu nas sploh vabijo? Čigavi pa smo?

Odklanjamo te lažnive učitelje in krive preroke. Imamo le enega in ta je Kristus, ki nas

je zaznamoval za vedno s sv. krstom. On edini ima pravico nad nami. On sam more dati pravi smisel našemu življenju, koristen smoter našemu delu, razlog naši ljubezni. On sam nas more zediniti: že sv. Pavel je to dejal.

Namesto tega pijanega in divjega sveta, ki niti več ne ve, kaj govori niti kaj dela, nam govori Kristus in nam ukazuje delati dobro. Njegov evangelij nas obvezuje delati dobro vedno, povsod, vsem, na vseh poljih, v vseh okoljih. Ne ogibajmo se problemov našega časa, ampak oglejmo si jih v luči Njegove besede! Delajmo, organizirajmo se, na noge in v boj!

DEŽELA GORJA

Sir Walter Citrine

Rusija pod boljševiskim bičem je dvakrat zaprta dežela.

Najprej je z največjo strogostjo in natančnostjo poskrbljeno, da ne pridejo nepozvani v to deželo, kjer je toliko neprijetnih stvari, ki jih morajo skrivati pred tujimi očmi. Kako naj sicer evropski proletarec še verjame v sovjetski raj?

Drugič je za obiskovalce, ki smejo vstopiti, zopet poskrbljeno, da ne vidijo resnice. Potemkinove vasi so že star ruski rekvizit.

Našel pa se je vendar obiskovalec, ki je dobil vstop, a si je tudi izsilil svobodo proučevanja.

Največji socialistični voditelj na svetu, sir Walter Citrine, glavni tajnik »Angleških delavskih strokovnih zvez«, predsednik »Mednarodne zveze delavskih strokovnih zvez«, prepričan antikapitalist, ki je simpatiziral s sovjetskimi poizkusi, je napisal knjigo o komunizmu v Rusiji. Njegova knjiga »Iščem resnico o Rusiji« (I search for truth in Russia) je najbolj znanstvena, najbolj neizpodbitna obtožba, kar jih je bilo kdaj objavljenih o Rusiji.

Prinašamo pregled tega ogromnega poizvedovanja, ki ga je napravil eden najmerodajnejših mož za socialne zadeve.

Kdo je sir Walter Citrine?

Ne manjka nam spisov o Rusiji, ki so jih napisali razni obiskovalci te dežele. Zaključki pa, ki so jih v svojih spisih napravili, si včasih popolnoma nasprotujejo, ker je na poročevalce vplivala njihova naklonjenost ali nenaklonjenost komunizmu.

Nekaj drugega je knjiga, ki jo je pravkar objavil Walter Citrine. Tu nimamo opravka niti s pisateljem niti s časnikarjem, ki ima to slabo

Molimo za sv. očeta!

stran, da lahko prepisuje. Sir Walter Citrine je:

1. glavni tajnik velike Angleške delavske strokovne zveze, to se pravi vseh delavskih združenj Anglije, ki združujejo okrog 2 milij. članov.

2. predsednik Mednarodne zveze delavskih strokovnih zvez, to se pravi najmočnejše delavske organizacije na svetu.

Dostavimo, da je sir Walter Citrine prepričan antikapitalist. Da je vedno kazal simpatije za sovjetske eksperimente. On ve zelo dobro, kaj je strokovna organizacija, kaj je delavska mezda, kaj življenjski stalež, kaj indeks živilskih cen; in to enako dobro za Anglijo kot za tujino. Torej ni nikak nemerodajen človek, ki bi bil pripravljen sprejeti vsakršen odgovor, ki bi mu ga hoteli natvesti.

Citrineova metoda

Sedaj nekaj o okolnostih, v katerih je sir Walter Citrine izvedel svojo raziskavo. Povabile so ga sovjetske strokovne organizacije, naj vnovič obišče njihovo deželo (njegov prvi obisk datira iz leta 1925.); pristal je na vabilo, a je dostavil izrečni pogoj, »da ne bo stavljena nobena omejitev njegovi svobodi kretanja, da si bo mogel ogledati vse, kar bo hotel.«

Slavni obiskovalec je poznal boljše, in ker je imel pismeno poročilo, se je mogel znebiti vodnikov in videti, kar je hotel. V več kot šestih tednih je obiskal Leningrad, Moskvo, Gorkoga tovarno avtomobilov, tovarno traktorjev v Harkovu, jez na Dnjepru itd.

Sir Walter Citrine se je zanimal zlasti za usodo delavcev in kmetov ter zbral množico podatkov o njihovih stanovanjskih razmerah, o njihovih mezdah, njihovem življenjskem staležu in o svobodi, koliko jim je puste. Potem je te podatke s pomočjo svojih sotrudnikov preresel z najstrožjo kritiko.

Tako smo spoznali pristojnost in metodo polzvedovalca; zato moremo popolnoma zaupati njegovemu pričevanju o resničnem položaju Rusije devetnajst let po revoluciji.

Stanovanje sovjetskega delavca

V vsaki tovarni, ki jo je obiskal, je sir Walter Citrine zahteval, naj mu pokažejo delavska stanovanja. V mestih, po katerih je hodil, je vstopal sam od sebe v hiše, katerih vrata so bila odprta in si skrbno beležil svoje vtise. Včasih je celo hotel, vkljub upiranju svojih vodnikov, prodreti v mestne okraje, za katere obisk ni bil v programu, posebno še v podrtje, ki jih je spotoma z vlaka videl.

Razgovor z vodnikom

»Hotel sem videti neko kolibo v kljub nevarnosti, da mi tega ne bodo dovolili. Napotila sva se tjakaj moja žena in jaz. Ni nama bilo treba dolgo hoditi. Poleg modernih stanovanj sva videla eno teh kolib, katerih lice je na vsak način straš-

no. Bil je pravi brig; cape od zehnte so visele na vrvi in neka ženska je kuhala na bornem ognju neko stvar, za katero ni imena.

Ustavil sem se, da bi si kaj zabeležil, v osupljenje nekaterih mimosidov, tako da je neki človek pet minut ostal pred nama kakor prikovan. Potem sva krenila proti drugemu kupu teh gnusnih kolib.

Tedaj je z vso naglico pritekel najin vodnik za nama.

»Samo gledam, v kakšnem stanju so stanovanja,« sem opozoril suho.

»Ne, naša stanovanja so tam doli, tovariš,« je odgovoril s sladkavim obrazom ter kazal na bližnja nova poslopja.

»Tudi taka so, ki jih ne kaže obiskovalcem,« sem rekel, »pa še nekaj več vam bom rekel. To mi že preseda, da se povsod obešate name, kamor grem.«

»Ne obešam se na vas,« je ugovarjal. »Prišel sem semkaj samo zato, da vas varujem pred neprijetnostmi, v katere bi vas mogli spravljati vaši obiski.«

»Jaz sem popolnoma sposoben, da se sam nadziram,« sem ga pobil. »Rekel sem vam, da hočem videti najslabše strani prav tako kot najboljše. Toda vi vedno pazite, da ne bi videl najslabšega.«

»Ali vas smem vprašati, če ste ravno zato prišli v našo deželo?«

»Kadar pride kak obiskovalec v našo deželo, smo mi strokovničarji in socialisti popolnoma pripravljeni, da mu pokažemo naše brloge prav tako kot naše nove zgradbe,« sem rekel jaz. »Vi pač zelo dobro veste, da pri vas statistike potlačite, kadar vam to kaže, in da je nemogoče odkriti resnični položaj v vaši deželi razen s temeljito preiskavo. Odpisništvo, ki pridejo k vam, skušate dati vtis, da živi vaše ljudstvo v mnogo boljših razmerah, kakor živi v drugih deželah.«

Marksistična svoboda!

Marksisti se zelo potegujejo za svobodo strokovnega organiziranja. Toda to svobodo po svoje tolmačijo: delavec sme samo v njihovo organizacijo, v drugo ne; če pa noče k njim, ga spravijo magari ob službo. Toda to jih nič ne moti —: trdijo kar naprej, da se bore proti diktaturi in za človeške in državljanske pravice...

ZA IRSKO SVOBODO...

V londonskem parlamentu se je vršila razprava o zakonskem osnutku, ki je bil naperjen proti irski svobodi. Bilo je že skoraj jasno, da bo glasovanje izpadlo na škodo Ircev. Kdo bi le spretno in stvarno odgovoril in tako rešil položaj? Vseh oči so se obrnile na sedež slavnega govornika Danijela O'Connella, velikega državnika, osvoboditelja Irske. A ni ga bilo v dvorani. Hiteli so ga iskat. Našli so ga v neki stranski dvorani, kjer je — molil.

Irski poslanec, njegov prijatelj, ga pokliče in mu prične razlagati težki položaj. Vleče ga s silo iz dvorane, da bi ga spravil na govorniški oder. Toda Danijel O'Connell mu mirno odgovori: »Pustite me, da zmolim ta rožni venec. Za rešitev irskega vprašanja je to več vredno kot najbolj prepričevalen govor.«

Po zamorsko

V Južni Afriki je imel zamorski komunist shod s 1000 ljudmi, kjer je zabaval kot vedno čez vse, in nazadnje seveda tudi čez misijonarje: »Kaj store za nas misijonarji? Vzgajajo nas, potem nas pa puste stradati. S prstom kažejo proti nebu in zatrjujejo: Potrpi! Ko boš prišel v nebesa, boš dobil krasno nebeško oblačilo. Kaj nam to koristi? Tovariši, danes sem lačen, danes se hočem nasititi. Ali imam prav ali ne?«

»Tovariš, prav imaš!«
»Torej poženite misijonarje, ki so prinesli s seboj nesrečo in vstopite v komunistično stranko! To je edina stranka v Južni Afriki, ki dela za vas!«

Mož ima isto slabo navado kot naši komunisti, da namreč »pozablja«, da je za ljudstvo tudi že kdo drug kaj storil. Velikanske zasluge kat. misijonarjev pozna ves svet, katoliški in nekatoliški — samo beli in črni komunisti ne.

Poljske srednje šole

Na Poljskem je prosvetno ministrstvo sklenilo ukiniti skupni pouk fantov in deklet v višjih razredih srednjih šol. Določilo je tudi to, da odslej ne bo dovoljeno ustanavljati zavodov, kjer bi bil pouk mešan.

Važna državoslovna publikacija!

NAŠA POT XI: O KRŠČANSKI DRŽAVI

Ali jo že imaš?

Za dijaka naročnika
izredno nizka cena: Din 6.-

Zakaj nismo krščanski socialisti?

Izšel je drugi zvezek Delavske knjižice: »Zakaj nismo krščanski socialisti?« — Sestavil France Pernišek; založila »Zveza združenih delavcev.«

Knjižica obravnava glavne idejne zmote krščanskih socialistov, organiziranih v Jugslovanski strokovni zvezi (JSZ) in Mladinski zvezi (MZ).

Vse iznesene obtožbe so utemeljene zvečina s citati iz časopisov »Delavska pravica«, »Ogenj«, »Beseda« in govorov krščanskih socialistov samih. Prepričevalnost knjižice je zato velika.

Že leta 1923. je prišlo v Slovenijo do nesoglasja v krščanskem delavskem gibanju. Vzrok so bile »ideje, ki so jih začeli poudarjati in širiti voditelji krščanskih socialistov.« Zanimivo so v tem delu ugotovitve o bivšem dijaškem gibanju križarstva, ki je na krščanske socialiste močno vplivalo.

Čudovito, kakšna idejna zmeda vlada pri krščanskih socialistih. Infekcija od marksizma je bila neverjetno velika, kakor kažejo premnoga navedena mesta. Mesto, da bi sledili papeževim smernicam, so obče dovali marksistično ideologijo, se je vede ali nevede nalezli. — Mesto, da bi predvsem študirali krščanske sociologe, so se zatekli k Marksu, Engelsu in drugim marksističnim sociologom.

Katoliški dijaki imamo resno voljo, pokoriti se cerkvenim odredbam o slabem čitju tudi pri socialnem študiju. Pred seboj imamo žalosten zgled, kako se neupoštevanje teh določb maščuje v idejni zmoti.

Nekaj obtožb

Zanimivo je, kako so sprejemali Pijevo okrožnico »Quadragesimo anno«. Celih trinajst mesecev po njenem izidu so o njej molčali. »Beseda« (1932, str. 142) je navajala »Quadragesimo anno« kot »napadalo orožje starinov in njihovih hlapčičev proti mladim.« Zato so si pa »prevzeli Marksa za izhodišče svojim socialnim naukom« (str. 14). Kako naj to potem bodo voditelji krščanskega delavstva?

Papež pravi »religiozni socializem, krščanski socializem so protislovni izrazi. Nihče ne more biti obenem dober katoličan in pravi socialist.« (Qu. a. 121). Oni pa: »Zakaj smo ohranili ime krščanskih socialistov, čeprav papež izrečno pravi, da nihče ne more biti pravi katoličan in dober socialist? Mi sledimo Kristusu in njegovemu nauku, zato se imenujemo krščanski socialisti. Oni Marksu, zato se imenujejo marksistični socialisti.«

Je pač hudo, če ni spoznanja, da krščanstvo in socializem nista združljiva. — Razumljivo je, če so si tako idejno mešanico krščanskih socialistov privoščili marksistični socialisti. Logično so jih zavrnil: »Da,

res, imenitno! Prav tako imenitno, kot če bi brezverci sklenili, da se imenujejo »ateistične brezbožne katoličane.« Zato, da se na prvi pogled ločijo od onih katoličanov, ki verujejo v Boga.« (»Svoboda« štev. 7, 32. 1.)

Katoliška skupnost je »star revkizit« (»Del. prav.« 1929). Najhujši pa je tale stavek (str. 98): »Krščanski socialist delujejo v drugih organizacijah, je tleča prižigalna vrva, do smodnika vodeča, je svet zase, revolucionar, ki ustvarja nov dan.« (»Ogenj« 1929, stran 160.)

Za čudo mnogo zablod je v tem gibanju. Pa še bolj čudno je, da do izida te knjižice nismo nikjer opazili poguma, posvetiti v to zadevo. Zato čast izdajateljici, ki ima resno voljo pripomoči do čistih pojmov pri katoliškem delavskem vprašanju. Velikanski trud, nenačrtna vestnost in skrbnost, ki se zaveda odgovornosti pred Bogom in pred narodom, tičijo v tem delu. Uspeh ne bo izostal.

Le načelna brezpogojnost rodi pravo borbenost

Iz dela samega pa je razumljivo, zakaj JSZ ne more uspešno delovati v katoliškem idejnem pogledu. Vzrok je polovičarstvo v načelih, zato boj proti drugim katoličanom, zato nobene udarnosti in borbenosti proti socializmu. Mahnič je že dejal: »Polutan je nesposoben za vsako preporodno akcijo.« Danes, v dobi velikanske idejne borbe med krščanstvom in komunizmom pa še prav posebno velja Mahničev stavek: Katoliška borbenost in delavnost izhajata le iz jasnih katoliških načel.

Veseli smo, da so skoro vsi krščanski nameščenci in velik del krščanskih delavcev že spoznali, da z idejno zmedo ni možno zmagovito krščansko strokovno gibanje. Naj gredo po začetni poti pogumno naprej. Želimo pa tudi, da bi vodstvo JSZ prišlo do spoznanja, da je v idejnem oziru mnogo grešilo, kar je napravilo v katoliškem javnem življenju ogromno škode.

Naj bi ta knjižica pripomogla k izgraditvi zares krščanske strokovne organizacije, ki bo katoliška ne le v izjavah, ampak v vsem svojem mišljenju in delovanju in tudi v svojih simpatijah, da bo s katoliškim pogumom in ponosom delovala v korist slovenskega delavca, kot je to bilo za J. Ev. Kreka.

Junaki evropskega filma

so, kakor ugotavlja angleška statistika, sestavljena za vse evropske dežele, zločinci, počestnice in prešuštniki. Izmed glavnih oseb 1112 novejših filmov je bilo 695 zločincev, 108 počestnic in 105 prešuštnikov in zapeljivcev. 656 od 1112 fil-

mov je skupno prikazovalo 515 umorov in 189 samomorov.

»Umetniški« motiv je bil v več kot 200 filmih privlačna sila denarja, v več kot 400 primerih pa erotični in seksualni prizori, v nadaljnjih 400 filmih pa kak drug motiv nižjih strasti (maščevanje, ljubosumnost).

Samo za 91 filmov se je izkazalo, da ne spekulirajo na nižje nagone.

Ameriški katoličani so proti slabemu filmu izvajali zmagoviti boj. Kdaj bomo začeli mi, slovenski katoliški dijaki?

IZ INDIJE

nam je pisal prijatelj našega lista. Razen nekaj popolnoma zasebnih zadev objavljamo pismo v celoti.

Tirupattur, 23. XII. 1936.

Dragi!

Tvoje pismo me je zelo presenetilo, kakor tudi »Mi mladi borci«. Ta list me je dokaj pomiril. Veš, zakaj? Dan za dnem prihajajo novice o komunističnem gibanju vsepovsod v Evropi in mislil sem si: Bog ve, kako je kaj v Jugoslaviji, kako v Sloveniji, posebno med dijaštvom. Pa mi pridejo v roke »Mi mladi borci«, ki so si vzeli na cilj komuniste, da jih razkrinkajo pred slovenskim dijaštvom. Tako je prav! Le po njih! Če bi ljudje to zalego komunizma nekoliko bolje poznali, bi ne šli na limanice tako lahko, posebno še dijaki.

... Šole v Indiji so poganke, mohamedanske, protestantovske in katoliške. Dijaki vseh teh veroizpovedi hodijo v svoje šole. Katoliški dijaki so zato v dobrih rokah in pod nadzorstvom misijonarjev. Imajo svoje krožke in družbe na vsaki gimnaziji posebej, a nimajo nič skupnega z drugimi dijaki na drugih gimnazijah. Seveda bi bilo dobro, če bi imeli skupno organizacijo za vso Indijo, da bi bili tako pripravljeni na komunistični napad, ki je že tako blizu. Prvi pojav tega je stavka 40.000 delavcev, ki delajo na železnikah v Birmi, Siamu in Bengaliji.

Sedanji zastopnik Indijske narodne stranke je odkrit komunist. Ko je bil izvoljen za voditelja te stranke, je pravkar prišel iz Moskve: novopečen komunist. — Časopisje v Indiji je pod vplivom komunizma. Na primer: mnogo časopisov simpatizira s španskimi komunisti in ima Francovo gibanje za krivično vstajo proti vladi. — Kako prihaja komunizem med mladino, nam pove ime nekega športnega kluba tu blizu Tirupatturja: ta klub se imenuje »Brez Boga«.

... Te najlepše pozdravlja Bog živi!

B. P.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).